

1.

La Barbara n'estava fins al capdamunt, del miracle de la vida. Acabava de vomitar el que devia ser el revestiment del seu estómac marinat en bilis. Aquell zigot gegantí s'havia fet fort dins seu i ara li semblava que tots els racons del cos que abans ni s'havia notat estaven embussats amb un segellador espès, com el de les rajoles del lavabo. Fins i tot la banda sonora de les seves arcades havia estat segrestada per unes cançonetes infantils enganxoses. Va tornar a arrossegar-se fins al llit, on la va rebre el somriure libidinós del seu marit.

—Vols que et faci unes fregues a l'esquena? —va dir-li mentre li guiava la mà avall perquè notés la trempera que emergia, indecisa, del niu de pèl púbic panotxa. Era l'agost, en plena onada de calor, i la Barbara arrossegava un virus d'alguna mena. No s'havia esforçat gaire a esbrinar quin, fet i fet, no es podia prendre res per alleujar-ne els símptomes.

Darrerament, l'únic que tenia una cambra pròpia era el fetus. A la Barbara no li quedava més remei que doblegar-se a les seves possibilitats, les seves necessitats, el seu potencial il·limitat. Li va clavar un cop de peu a la bufeta i li va grapejar el colon mentre ella decidia que potser sí, que volia fotre un clau.

Estirada d'esquena sobre els llençols blancs i nets, amb el cos incòmodament colonitzat, va preparar-se per a la invasió següent. Més pendent de les hemorroides i els exercicis de Kegel que no pas de consumir l'amor matinal, va intentar esborrar de la ment les cançonetes de la versió animada de *Horton Hears a Who*, de Chuck Jones, que no paraven de ballar-li pel cap.

La cara suada i entremaliada d'en Brian pujava i baixava davant la seva, les pigues se li esmunyien en línies taronges quan la Barbara desenfocava la mirada. «El lligaran, l'engabiaran, engabiaran en Horton, l'elefant.»

La Barbara es va posar un altre coixí sota el cap, per provar d'alleujar el coragre que li estava rosegant el plexe solar. Va concentrar-se a evocar alguna mena d'imatge sexual, però els pits la feien pensar en la lactància i el forat del cul, a posar-s'hi gel. Maldava per no censurar-se els pensaments, enmig d'un embarbussament mental esgotador. Finalment, va acabar trobant una idea que la distreia del soroll de fons cerebral: va empenyer els malucs cap endavant i es va imaginar que tenia penis, en lloc de ser un receptacle. Gairebé podia sentir com li creixia una tija plena de venes, com l'antena d'un insecte, projectant-se cap enfora. És millor donar que rebre. Quan es va escórrer, el fetus es va arronsar com un puny i a ella li va venir basarda.

En Brian la va mirar amb aquella cara seva, que semblava que l'hi hagués tallat en ivori un mariner barbut mentre feia una llarga travessia per mar cap a Nantucket. Era la mena d'americà de qui es podien rastrejar fàcilment els orígens fins a alguna costa verda d'Irlanda, amb aquelles ovelles pintades amb esprai voltant pel camp. Un cop es va posar roba antiga per fer-se una foto en blanc i negre a la fira del comtat i les pigues li havien mutat en les del seu rebesavi, com un mapa celeste de pigment travessant els segles.

Els orígens de la Barbara eren més aviat com aquella carn misteriosa que serveixen a les cantines de les escoles: països que havien canviat de mans, arxius penitenciaris perduts i uns quants bastards de menys per completar un arbre genealògic ben florit. El resultat era una aparença estranyament genèrica. Sovint, algú li deia hola a l'autobús i, quan la mirava de més a prop, s'adonava que no la coneixia. El tret més distintiu de la Barbara eren els seus ulls de color mercuri.

Encara panteixant, va passejar aquells ulls pel sostre, absorts en el ventilador amb sanefes de vímet i distrets amb les teranyines del racó. Volia dir-li unes quantes coses a en Brian, però no sabia per on ni com començar. Quan es van conèixer a la redacció del diari, els agradava quedar-se desperts tota la nit, bevent vi fins que les dents se'ls tornaven liles. Ell li llegia els seus últims poemes en veu alta i ella assajava eslògans per al seu últim manifest. Va ser una d'aquelles nits que la Barbara va començar a imaginar-se la seva vida plegats. S'imaginava, potser, un tercer pis sense ascensor amb la banyera a la cuina, on les generacions anteriors

hi havien tingut les seves carpes. S'hi farien catximbes amb fruites i bastonejarien les màquines d'escriure: la d'ell escopiria poesia, la d'ella, prosa.

La realitat actual era una casa d'un pis i mig, d'estil ranxo, amb un jardí de gespa mig socarrimat en un atzucac de Generickville, Broad Island. De tant en tant, la Barbara tallava un rave en forma de rosa per decorar l'amanida, però ara els textos d'en Brian només sortien a la secció local del *Tribune* i els d'ella havien quedat relegats a llistes de la compra florides. Va contemplar el sostre de color blanc lluminós del senzill dormitori conjugal i va veure protozous grisos surant al seu camp de visió. Volia dir alguna cosa prou profunda per omplir l'escletxa que els separava.

—Encara no he pensat cap nom —va ser l'únic que es va materialitzar quan va obrir la boca—. Però he començat a dir-li Nadó X. —El ventilador de sostre brunzia ominosament en el silenci humit, tallant l'aire ja xafogós.

En Brian va sospirar.

—Pots no referir-t'hi com si fos una equació de primer grau? —va dir ell, amb el to tenyit d'impaciència postcoital—. Fins i tot l'Otto té nom.

L'Otto era el gos de casa, un salsitxa de pèl llarg i cor de pirita. I com si en Brian l'hagués invocat, va aparèixer al damunt del cobrellit blanc i va començar a llepar-se el botifarró amb diligència. Tot seguit, la porta del dormitori es va obrir i es va trencar l'encanteri de la intimitat adulta. L'atenció es va reduir a la mida d'un infant.

—Mamaaaaaaaaaa —va gemegar l'Owen, resumint amb precisió les seves queixes. Segons la seva visió del món, fins i tot a primera hora del matí, tot era sempre culpa seva. Fet i fet, ella l'havia portat al món.

—Bon dia, rei —va dir la Barbara, esbullant-li afectuosament el serrell de Beatle que li accentuava la rodonesa de la cara. Li va apartar els cabells dels ulls gris pissarra, que eren inquietantment idèntics als seus. Li va passar els dits per la humitat espessa de la seva cabellera.

—Xoca-la, nano —va dir en Brian oferint-li una mà perquè l'Owen l'hi xoqués. L'Otto va saltar del llit i va marxar rabent, sense donar temps al petit d'estirar-li la cua escardalenca.

—Vaig cap a la dutxa —va anunciar en Brian amb la Blackberry bronzint-li al palmell. Va anar cap al lavabo fregant-se els ulls. L'Owen va picar uns quants cops el ventre de la seva mare, enjogassat. La Barbara ja tornava a tenir unes ganes boges de pixar.

—Que gran —va murmurar la persona petita—. És supergraaaaaan. És la panxa més gran del món.

«No t'emprenyis per tonteries», va pensar la Barbara. Però no es va poder frenar.

—Del «món»? —va preguntar, escèptica—. I què me'n dius, del Pare Noel?

—De qui? —va preguntar l'Owen.

La Barbara es va imaginar un món en què ella era més famosa que el Pare Noel, en què tot començava i acabava en ella, la bombeta al voltant de la qual voleiaven un munt d'arnes minúscules.

—Esmorzem? —va proposar. Des del lavabo, sentia el soroll de la dutxa i un avís de missatge a la Blackberry d'en Brian. La Barbara va disparar un breu i gairebé desganat raig de la mort mental a través de l'Estònia del mapamundi de la cortina de la dutxa, directe als collons pigats dels seu marit.